

вече въ земята. Да се знае, що е мое, що е твое. Това мислѣхъ даръ да взема, и дойдохъ. Тоя даръ за мене е най-голѣмъ.

Замислилъ се султана, облакъ миналъ предъ очитѣ му. Отдавна искалъ той да завземе цѣлата българска земя, да обогати царството си. Но царска дума на две не става. Каквото обещалъ, искалъ да изпълни. Подалъ ржка на Марко и тежко продумалъ:

— Много искашъ, Марко, но, да бжде.

И още сжщия день издалъ царски ферманъ, никой турчинъ да не смѣе за пакости да влиза въ българската земя. А царевича Марко обявилъ за приятель на турското царство и замѣстникъ на султана по завладената отъ турцитѣ македонска земя.

Тоя день Марко си заминалъ. Цѣлия градъ заедно съ султана го изпратили. Всички се радвали и хвалили юнака; само султанската дъщеря стояла мълчаливо и гледала тжжно. Мжчно ѝ било за Марко. Другъ даръ мислѣла тя че ще поиска юнака.

Когато той отминалъ, тя останала сама край града. Гледала, докато великанската сѣнка на юнака се скрила задъ хълмоветѣ къмъ българската земя.

Тогава заплакала . . .

